

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně: **D. H. Q.**, zastoupené Mgr. Matúšem Bónou, advokátem se sídlem Brno, Novobranská 14, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2004, č. j. OAM-1631/VL-20-05-2004, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně ze dne 5. 12. 2005 proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2004, č. j. 56 Az 68/2004-27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 6. 5. 2004, č. j. OAM-1631/VL-20-05-2004, žalovaný zamítl žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobkyně uvedla, že rozhodnutí není podepsáno oprávněnou osobou a tudíž jí nebylo řádně doručeno. Dále citovala řadu ustanovení správního řádu, která žalovaný v řízení porušil, a trvala na tom, že splnila zákonné podmínky pro udělení azylu dle § 12 a § 14 zákona o azylu nebo alespoň pro vztažení překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Ke skutkovým důvodům odkázala na žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru a další spisový materiál. Navrhla, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud rozsudkem ze dne 20. 10. 2004, č. j. 56 Az 68/2004-27, žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. V řízení před správním orgánem neshledal vady vytýkané žalobkyní ani jiné vady, pro které by měl napadené rozhodnutí zrušit; v odůvodnění rozsudku se rovněž ztotožnil se žalovaným v tom, že důvody uplatněné žalobkyní nejsou podřaditelné pod žádný z důvodů pro udělení azylu. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobkyně v průběhu správního řízení uváděla jako důvody své žádosti o udělení azylu pouze potíže ekonomického charakteru a snahu o nalezení lépe placené práce. Krajský soud se ztotožnil se závěrem

žalovaného, že v daném případě byly naplněny zákonné podmínky pro aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

Proti zamítavému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též stěžovatelka) včas kasační stížnost ze dne 10. 11. 2004. Uvedla, že splňuje důvody pro udělení azylu dle § 13 odst. 2 a § 14 zákona o azylu. Soud nedostatečně posoudil skutkový stav věci. Důvodem odchodu z vlasti bylo její politické přesvědčení, které je v rozporu s oficiální vládni politikou. Odmítla dále žít v zemi se socialistickým zřízením. Při návratu do vlasti by bylo ohroženo její zdraví i život. Domáhala se zrušení napadeného rozsudku krajského soudu a požádala též o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. 8. 2005, č. j. 1 Azs 18/2005-51, kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s. s tím, že v daném případě žalovaný rozhodl na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a to v rozsahu žalobkyní uvedených důvodů. Dále uvedl, že žalovaný rozhodoval podle § 16 zákona o azylu a proto se nemusel zabývat naplněním podmínek § 13 a § 14 zákona o azylu. K ostatním námitkám nemohl přihlížet, neboť byly poprvé vzneseny až v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Rozsudek nabyl právní moci dne 14. 11. 2005.

Dne 5. 12. 2005 stěžovatelka podala u krajského soudu proti jeho rozsudku ze dne 20. 10. 2004, č. j. 56 Az 68/2004-27, další kasační stížnost (ze dne 5. 12. 2005). Uvedla, že její potíže jsou sice ekonomického charakteru, avšak vyvolávají zásadní existenční otázky. Příčinou tohoto stavu je nečinnost veřejné moci, která ponechává sociální skupiny s ní nespojené, tedy např. obyvatele venkovských oblastí, k nimž náleží i stěžovatelka, zcela bez prostředků a přístupu k nim. Pro svoji sociální příslušnost tak byla stěžovatelka ve Vietnamu diskriminována. Tento stav je patrný i ze správního spisu. Krajský soud i žalovaný též nezohlednili existenci překážky vycestování u stěžovatelky. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dále požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Takovou kasační stížnosti však nelze věcně projednat a bylo třeba ji odmítnout.

Podle § 46 odst. 1. písm. a) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh i tehdy, jestliže soud o téže věci již rozhodl.

Uvedené ustanovení zakotvuje jako jednu z tzv. negativních podmínek řízení překážku věci rozhodnuté (*impedimentum rei iudicatae*) bránící tomu, aby věc, o níž bylo soudem meritorně (srov. č. 538/2005 Sb. NSS) rozhodnuto, byla znovu projednávána. Soud k ní přihlíží kdykoli za řízení, její existence způsobuje neodstranitelný nedostatek podmínek řízení. Jedná se o uplatnění zásady obecně platné v každém řízení, že o téže věci nelze rozhodovat dvakrát (*ne bis in idem*), jež brání dvojímu projednání a rozhodování o témže předmětu řízení mezi týmiž účastníky.

Podmínky pro odmítnutí návrhu z důvodu překážky věci rozhodnuté jsou tedy ve správním soudnictví dvě: totožnost věci a existence meritorního soudního rozhodnutí o ní.

Totožnost věci je určována totožností účastníků řízení a totožností předmětu řízení. Z příslušných soudních spisů (Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 18/2005 a 1 Azs 1/2006, a Krajského soudu v Brně sp. zn. 56 Az 68/2004) Nejvyšší správní soud

zjistil, že v obou případech bylo předmětem řízení rozhodování o kasační stížnosti (ze dne 10. 11. 2004, resp. 5. 12. 2005) žalobkyně, tedy jedné a téže fyzické osoby, proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2004, č. j. 56 Az 68/2004-27, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného (Ministerstva vnitra) ze dne 6. 5. 2004, č. j. OAM-1631/VL-20-05-2004. Je tedy zřejmé, že totožnost věci byla dána.

Splněna byla i podmínka existence meritorního soudního rozhodnutí v téže věci. Za meritorní rozhodnutí je v případě správního soudnictví nutno považovat především rozsudky, a z usnesení pouze ta, kterými se rozhoduje ve věci (§ 53 odst. 1 s. ř. s.). O první kasační stížnosti žalobkyně ze dne 10. 11. 2004 rozhodl Nejvyšší správní soud zamítavě rozsudkem ze dne 31. 8. 2005, č. j. 1 Azs 18/2005-51, který nabyl právní moci dne 14. 11. 2005.

Vzhledem k výše uvedenému soud shledal, že ve vztahu ke kasační stížnosti žalobkyně ze dne 5. 12. 2005 existuje překážka věci rozhodnuté – soud o téže věci již rozhodl. Jde o neodstranitelný nedostatek podmínek řízení o této kasační stížnosti, pro který v tomto řízení nelze pokračovat.

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost ze dne 5. 12. 2005 podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

Za této procesní situace se soud z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. ledna 2006

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu